

Gutten i plastposen

Dagbladet

8. oktober 1991 ble en nyfødt baby funnet i en plastpose på en kirkegård i Oslo. Spedbarnet var blåfrossent, i ferd med å dø. Det som skjedde i de påfølgende timene, ukene og årene utgjør reportasjeserien «Gutten i Plastposen».

Metoderapport SKUP 2016.
BERNT JAKOB OKSNES
bok@dagbladet.no
Mobil: 995 23 261
Dagbladet, Magasinet
Boks 1184 Sentrum,
0107 – Oslo

Innholdsfortegnelse

Sidenr.

3	Hvordan det startet
3	Metoder
3	a) Upubliserte fotografier
4	b) Det eneste gjenlevende vitnet
7	c) Søk om innsyn i politiets saksdokumenter
8	d) Motstanden i Manila
10	e) Fra dør til dør blant skyskrapere
12	f) Jakten blant 40 millioner Facebook-medlemmer i Filippinene
15	g) Politiet åpner opp, endelig
16	h) Å bygge en 33 minutters tidslinje
18	i) Victor Olav får nei
20	Etikk
20	Konsekvenser
21	Noen tilbakemeldinger

Hvordan det startet: En nyhetssak fra oktober 1991

Ti nyfødte spedbarn ble i perioden 1982 til 2012 funnet forlatt på norsk jord, enten døde eller i live, uten kjent mor eller far. Vi ville gjerne gå opp en av disse sakene.

En sak skilte seg tydelig ut; en nyfødt gutt som ble funnet i en plastpose på Vestre Aker kirkegård i Oslo i 1991. Under dramatiske omstendigheter ble spedbarnet brakt inn på nyfødtintensiv avdeling ved Ullevål sykehus, i kritisk forfatning, 29C kald og med betydelige pustevansker.

Vi gikk i gang med å finne informasjon om sakskomplekset. Det viste seg å være meget begrenset. Men politietterforskningen hadde avslørt at det var guttens mor som hadde puttet ham i en plastpose, og lagt ham igjen på kirkegården. Hun fikk likevel overta ansvaret for sitt nyfødte barn.

Bare dager etter at gutten ble gjenforent med sin mor, forlot de to Norge sammen, til en, for oss, ukjent skjebne.

Politi og sykehus var lite meddelsomme da vi tok kontakt over 20 år senere. Det samme gjaldt St Olavs kirke, hvor barnet ble døpt Victor Olav.

Hvordan kunne vi fortelle denne snart 25 år gamle saken, hvor det knapt fantes tilgjengelig informasjon og hvor flere av nøkkelpersonene enten var døde, sporløst forsvunnet eller bodde på andre siden av jorda?

Dette var ikke bare jakten på en ekstraordinært sterk historie, men jakten på en mor og et barn et kvart århundre etter.

Slik startet graveprosjektet, som strakte seg fra januar 2014 til oktober 2016.

Hvordan skulle vi gå fram for å nøste opp, dokumentere, fortelle og finne svarene 25 år senere, når nøkkelpersonene ikke husket, ikke visste, hadde avgått ved døden eller var sporløst forsvunnet?

Metoder

a) Upubliserte fotografier

I februar og mars 2014 foretok vi en grundig og systematisk kartlegging av Dagbladets og norske mediers dekning av hendelsen tilbake i oktober 1991. En ting var de faktiske avisene og innslagene som lå arkivert, en annen ting var det materialet som *ikke* var publisert. Fra en arkivkjeller i Dagbladet ble det hentet opp to store permer, med samtlige foto-negativer fra jobber utført i Dagbladet i perioden 1. til 31. oktober 1991, perioden hvor saken om spedbarnet i plastposen, utspilte seg.

I permene fant vi foto-negativer tatt av fotografene Hans Arne Vedlog, som hadde vært utstasjonert på kirkegården og politihuset, og Lars Eivind Bones som noen dager senere ble sendt til nyfødtintensiv avdeling på Ullevål sykehus da den ble åpnet for media.

Vi tok de 94 fotografiene i negativ-format til laboratoriet til Aker foto, for å få innsanningen og gjengivelsen av negativene så optimal som mulig. Det gjaldt nemlig å utnytte all informasjon som kunne tenkes å ligge i fotografiene, til å plukke ut essensiell fakta og til å hente ut navn vi kunne identifisere.

Vi studerte samtlige av de 94 fotografiene svært nøye. Noterte alle detaljer og personer på bildene, katalogiserte, og sorterte dem i ulike scener, på kirkegården og på sykehuset.

Så lenge vi foreløpig ikke fikk innsyn i politiets dokumenter, var dette en av måtene å skaffe seg troverdig informasjon på.

På de 94 bildene fantes det 14 ulike personer. Vi forela fotografiene til de respektive politi- og sykehusavdelingene. Av bildene kunne vi finne navn på polititjenestemenn, krimteknikere, politiledere og barneavdelingens ledelse på Ullevål sykehus. Flere av dem bidro med viktige momenter i historien.

Gjennom studier av fotografiene fikk vi også et rikt tilfang av visuell støtte og bakgrunn, til det folk skulle fortelle om i intervjuer og til det vi fant i presseklippene.

Vi kunne slå fast med sikkerhet hvordan det så ut og hva som ble gjort av politiet på kirkegården. Til og med hvordan veggene, gardinene og rommene på sykehuset hvor barnet lå, kunne vi detaljbeskrive.

I fortellende journalistikk blir man ofte kritisert for at man bygger scener og tegner rom uten nok hold i virkeligheten. Billedjakten bidro også atskillig til å gjøre disse mange scenene i fortellingen svært autentiske.

Vi utvidet også kartleggingen til å omfatte søk etter private fotografier. I den anledning kontaktet vi advokat Benedict de Vibe. Han hadde vært morens advokat, og en av fadderne til barnet da det ble døpt rett før avskjeden med Norge.

Fra barnedåpen 19. oktober 1991 fant de Vibe fram 12 private papirbilder. Ett av dem var et gruppebilde hvor det foruten mor, barn og presten Claes Tande, var to nonner og en annen uidentifisert kvinne, andre faddere til barnet, og en uidentifisert mann med filippinsk utseende. Ikke bare hadde bildet visuelt høy verdi, det var meget viktig fordi det pekte ut for oss hittil ukjente personer som, viste det seg, kunne bidra til fyldigere og mer korrekt informasjon om omstendighetene rundt dåpen og babyens første dager.

Personene på bildet kunne også si mye om hvordan St Olavs kirke hjalp moren og barnet hjem til Filippinene. Vi kunne ved hjelp av de mer enn 20 år gamle fotografiene starte arbeidet med å identifisere nær samtlige i barnedåpen. Navnene i seg selv var sentrale, men enda viktigere var faktaene de kunne bidra med, for å gjøre fortellingen mer komplett og sann.

b) Det eneste gjenlevende vitnet

I vår screening av medias dekning av hendelsen i oktober 1991, oppdaget vi et enkeltstående fotografi, tatt av Dagbladets Arne V. Hoem.

Dette bildet sto på trykk på side 15 i Dagbladet, 10. oktober 1991, og viste en overlege stående foran kuvøsene inne på nyfødtintensiv avdeling på Ullevål sykehus, hvor babyen lå under behandling (se fotografiet under). Bildet måtte antakeligvis vært tatt 9. oktober, bare et døgn etter at babyen som ble funnet i en plastpose på kirkegården.

Vår research avdekket at overlegen, i likhet med klinikksjefen, hadde avgått ved døden. Vi måtte dermed forsøke å finne andre kilder til hva som foregikk under arbeidet med å redde livet til den nyfødte babyen.

På dette samme motivet syntes også en kvinnelig sykepleier i bakgrunnen, stående med ryggen til, vendt litt til siden, idét hun stelte et barn i en kuvøse.

Det var et håp at denne personen, om hun levde og om vi fant henne, kunne tilføre fortellingen mye viktig førstehåndskunnskap og informasjon. Hun hadde tydeligvis jobbet nær babyen disse dagene, og vært til stede i rommet hvor den ble behandlet.

Med bildet i hånda søkte vi hjelp hos barneavdelingen på Ullevål sykehus, og måtte da først spore opp personer i staben som jobbet på avdelingen den gang. Det fantes ikke vaktlister eller oversikt over personale, som kunne bidra til å finne ut hvem som var på jobb i det aktuelle tidsrommet. Gjennom rundspørringen fant vi likevel ansatte som kunne bidra med detaljer til historien vår, men heller ikke de kunne identifisere kvinnen på bildet.

Vi ville ikke gi opp. Heldigvis gikk det opp for oss at det var noe som skurret rundt vår oppfatning av bildet fra sykestua: Det kunne da ikke stemme at en dyktig pressefotograf bare hadde tatt en eksponering, når han først slapp inn til babyen på sykehuset?

Vi måtte lete på nytt, men motvillig erkjente vi at negativmappa ikke eksisterte, i hvert fall ikke i Dagbladets røde arkivperm. Men hva med fjernarkivet? Fotograf Arne V. Hoem tok selv jobben, og tre dager senere, fant han negativene. De hadde vært feilarkivert i alle disse årene.

Funnet var oppløftende. Bildene viste, som vi hadde håpet, den nevnte sykepleieren på tre-fire andre motiver. Ett av dem var svært klart og kvinnen var mye lettere identifiserbar. Dessuten åpenbarte en annen kvinnelig sykepleier seg på ett motiv.

Vi forela på ny bildet for våre kontakter på sykehuset. Igjen kom det inn flere forslag til navn på hvem sykepleieren kunne være. To personer kunne uavhengig av hverandre nevne en Hilde Follestad, som jobbet på sykehuset i en kort periode tidlig på 90-tallet. Det *kunne* være henne.

Vi fant nummeret til Follestad ved et søk på nettet, hun var bosatt på en liten gård i Hedmark. Vi ringte henne. Hun la på to ganger da vi innledet med at vi ringte fra Dagbladet.

Den tredje gangen, før vi hadde fått lagt fram ærendet vårt, tok datteren telefonen og ba oss om å ikke ringe. Vi sendte til slutt en melding om at vi var journalister som laget en reportasje om et nyfødt barn funnet på en kirkegård i Oslo, brakt inn til Ullevål sykehus den 8. oktober 1991.

Hun svarte med en sms, hvor hun bekreftet at hun var sykepleieren vi lette etter, og inviterte oss til å ringe. Hun beklaget avvisningen, hun hadde trodd vi var selgere. I to samtaler kunne Follestad gi en svært fyldig og grundig beretning om hvordan alt foregikk da de kjempet for å berge barnet.

Follestad var altså en av to sykepleiere på nyfødtintensiven da barnet ble brakt inn. Og hun fikk dessuten hovedansvaret for barnet den første leveuka. Spedbarn som ikke har mor eller far ved sin side, får oppnevnt en sykepleier som er hos barnet nærmest døgnet rundt. Denne personen var Hilde Follestad, og som hun kunne fortelle oss:

«Jeg følte meg forferdelig der jeg så barnet ligge foran meg, nakent, i kuvøsen. En baby, bare overlatt til døden, ikke gitt rett til å leve. Jeg tenkte; det var ingenting i sykepleierutdanningen om å berge livet til en baby funnet i en plastpose på en kirkegård».

Hun kunne altså gi en svært inngående skildring av denne uka hun var hos barnet, både fra et fagmessig og følelsesmessig ståsted. Vi var mye nærmere kjernen i fortellingen.

Follestad fortalte i ett av intervjuene:

«Alle gangene jeg bar barnet, tett inntil meg, tenkte jeg at jeg måtte gi barnet en ekstra dose kjærlighet. Bare være der litt mer for denne babyen. Kompensere for det barnet har tapt. Mitt mandat er å ta vare på gutten.»

Vi hadde endelig funnet den personen i Norge som hadde hatt tettest kontakt med gutten. (Bildet på neste side viser Victor Olav med sin mor etter gjenforeningen på sykehuset i Oslo i 1991).

c) Søk om innsyn i politiets saksdokumenter

Vi utvidet vår leting etter gutten og moren ved å søke om innsyn i dåpsprotokollene i Oslo katolske bispedømme og St Olavs kirke. Gutten ble døpt lørdag 19. oktober 1991.

Kanskje ville arbeidet føre oss til dåpsattesten til gutten, med guttens etternavn, morens fulle navn og kanskje farens. Å spore opp foreldrenes navn anså vi som et nøkkelprosjekt i prosessen med å finne gutten.

St. Olavs kirke ga oss blankt avslag på innsyn i dåpsprotokollene; ingen navn på mor eller far, og ingen adresser. Det var pater Pål Bratbak som svarte: «Det er litt av en historie (...). Jeg betviler ikke seriøsitet eller noe annet. Det spørsmålet jeg har, er om mor vil bli funnet. Hva er forholdet mellom mor og barn i dag? Hvis gutten vil finne sin mor blir spørsmålet et annet. Hvordan vi da evt. går frem for å hjelpe ham vet jeg ikke, men det vil vi forsøke å gjøre. Men dette må ha vært en traumatisk opplevelse for alle involverte, også moren. Jeg vet jo ikke om hun er klar for spørsmål rundt dette, eller evt klar for å se sin sønn. Der ligger mine spørsmål.»

På dette tidspunktet hadde vi bestemt oss for å reise til Manila i et forsøk på å spore opp mor og sønn. For oss var det viktig å kunne snakke med moren først, for å finne ut hvor mye hun hadde fortalt sønnen om dramaet i Oslo.

Vi fortsatte derfor letinga etter morens fulle navn og fødselsdato. Vi håpet nå at politiet kunne hjelpe oss.

26. mars 2014 sendte vi en innsynsbegjæring til politiet om å få innblikk i etterforskningsmaterialet, avhørsmaterialet og de øvrige saksdokumentene. Vi etterspurte

også navn på politifolk som rykket ut til åstedet, etterforskere som ledet og løste saken og politijurister som henla forholdet.

Politiet svarte at de ikke visste hvor mappa var etter alle årene, og at vi måtte ha morens navn og fødselsnummer for å få utlevert materialet, om de fant det.

Vi rapporterte tilbake at vi søkte om innsyn i sakskomplekset nettopp fordi vi ville finne morens navn og fødselsnummer før vi dro til Filippinene for å lete etter henne og sønnen.

Politiet meldte da at mappen kunne være overført til Riksarkivet, og at vi burde prøve der, men Riksarkivet svarte at saken var for fersk til at de hadde den.

Vi måtte nå utsette den planlagte reisen til Manila i noen dager, i påvente av en ny utvikling.

Da, omsider, kom det gledelige nyheter. Etter 10 dager hadde politiet endelig funnet saksmappa, i Oslo-politiets arkiv på Bryn. Det kom først et klarsignal til at vi kunne få se på saksdokumentene, i sin helhet. Men neste dag la en politijurist nye hindringer i veien. De forlangte på ny at vi måtte ha samtykke fra moren.

Vi var like langt. Å dra til verdens tettest befolkede by, med 13 millioner innbyggere, uten et navn på den vi skulle finne, syntes nytteløst.

Det dro ut, og dagen før ny avreise var berammet, hadde politiet ikke gitt lyd fra seg, og ingen konkrete avtaler var inngått, hverken med mor eller sønn. Men idet vi satt på flytoget, etter nye samtaler med politiet, sa de ja til å «åpne opp NOE». Men morens advokat den gang, Benedict de Vibe, måtte involveres, fikk vi beskjed om. Han hadde selv uten hell søkt etter de over tjue år gamle sakspapirene i sitt arkiv. Men nå kunne han, om vi fikk ham til å rette en formell henvendelse til politiet, få tillatelse til å dele «en avgrenset del av etterforskningsmaterialet» med Dagbladet Magasinets journalist. Klarte vi å få advokat de Vibe med på dette? Han stilte heldigvis opp.

Med til Manila og Filippinene hadde vi nå endelig fått morens navn og fødselsdato.

d) Motstanden i Manila

I jakten på Victor Olav hadde vi gjennomført flere søk på sosiale medier. Vi prøvde oss fram: Hvor mange treff ville et søk på nettet og på sosiale medier etter «Victor Olav og Philippines» gi?

Noen ytterst få treff. Vi fant én «Victor Olav» i Manila på Facebook. Var det ham? Det kan da umulig være andre Victor Olav'er på Filippinene, selv blant 101 millioner mennesker? Vi forsøkte å skrive til ham, og sendte en privat melding på Facebook. Men svaret på henvendelsen uteble, og vi forsøkte på ny. «Kanskje han ikke ønsker kontakt?» var det første vi tenke.

Innstillingene på Facebook *kan* være et hinder. Der vil vi ikke uten videre nå gjennom til folk uten å ha en forbindelse fra før. Om man ikke har det, ender meldingene i mange tilfeller i et spamfilter. Meldingene er i teorien mulig å finne, men blir ikke synlig. De blir først tilgjengelig, i beste fall, idét du får en felles venn med den du sender til.

Også av den grunn prøvde vi å legge til i alt 15 av hans venner på Facebook, samtidig som vi skrev en privat post til dem. Av de vi tok kontakt med, valgte vi de som var tagget sammen

med ham på de få bildene som fantes på den delvis åpne profilen. Vi sendte venneforespørsel og skrev også til samtlige av hans seks søsken.

Håpet var at en av meldingene kunne trenge gjennom filteret, slik at Victor Olav kunne få beskjed om at vi ønsket å få kontakt med ham.

Det ble med håpet. Ingen besvarte våre henvendelser og venneforespørsler.

Men ett bilde skilte seg også ut: Et bilde der mannen vi håpet var Victor Olav, sto sammen med en kvinne, godt mulig hans mor, under en høytidelig graduationmarkering.

Kunne denne kvinnen også være på Facebook? Det hadde gjort det mye enklere å spore henne opp. Men hun var altså ikke tagget på dette fotografiet, og i vår gjennomgang av bildene på profilen hans var det ikke flere bilder av henne. Men fantes det andre måter å stadfeste at dette virkelig var moren hans? Kunne vi få fastslått det, kunne vi både få bekreftet at hun levde og at de to hadde et greit forhold.

Vi fikk en idé om hvordan vi kan løse det: Kunne man ved å studere de allerede nevnte arkivbildene til Dagbladet fra 1991 se etter tegn på om kvinnen var moren hans?

Fantes det ikke en slik markant føflekk på morens kinn på de 25 år gamle bildene også? Vi fant bildene fram på ny. Det var åpenbart blink, og vi kunne med stor sikkerhet slå fast at dette var moren. Ikke bare var bildet av stor visuell verdi, det var også av høy dokumentarisk verdi siden vi nå var helt sikre på at dette var den riktige moren og sønnen vi lette etter.

I forsøkene våre på å nå ham, og søsknene og vennene hans, tok vi høyde for at han kanskje ikke kjente historien sin fra Oslo, selv om moren i et intervju den gang sa at hun ville fortelle ham alt når tida var inne. Men vi visste jo ikke, med sikkerhet, og måtte derfor formulere oss varsomt, og med ord som pakket historien inn, uten å blåse den i detalj.

Kunne det finnes flere spor etter Victor Olav i hans Facebook-profil eller på nettet ellers? Vi prøvde å følge denne Victor Olav på Twitter også, hvor han hadde en konto. Og på LinkedIn, hvor vi fant noen spor etter en businessutdannelse. Ett spor her pekte i retning et multinasjonalt oljeselskap. Vi ringte opp selskapets kontorer i Manila. De hadde hundrevis av ansatte, men ingen Victor Olav i staben. De antydte at han kunne være ny, og ikke inne i systemet ennå.

Nettsøkene ga en ledetråd til. Blant hundrevis av navn på en liste over nylig sertifiserte offentlige regnskapsførere sto også navnet Victor Olav oppført, med et etternavn, på en liste datert 15. oktober 2012. Vi følte virkelig at vi nærmet oss. Kanskje hadde det gått fint med ham likevel? Men hvorfor svarte hverken han eller vennene hans på våre SoMe-meldinger?

Vi måtte til Filippinene for å prøve å spore ham opp. Hvordan kan så en reporter i Norge klare å finne ham og moren blant 101 millioner mennesker på Filippinene? Hvordan skal man finne folk i fjerne strøk av verden når sporene er mikroskopiske?

Vi satte av fem dager til reisen til Filippinene. Vi skulle dra tirsdag den 1. april 2014, og fly tilbake søndag 6. april. I Manila bor det 13 millioner mennesker, den tettest bebygde byen i verden, og vi reiser uten noen avtaler. Hverken med mor eller sønn.

e) Fra dør til dør blant skyskrapere

Etter landing i Manila sjekket vi enda en gang, men nei, vi hadde ikke fått svar fra Victor Olav på henvendelsene våre. Vi avbrøt venneforespørselen vår til ham på Facebook, og forsøkte å legge ham til på ny, i håp om at han da skulle godta forespørselen.

I en ny melding skrev vi at vi var i Manila og gjerne skulle truffet ham. Vi la vekt på å være hyggelige og ydmyke i tonen. Men om meldingene fra oss likevel havnet i spamfilteret, var dette framstøtet forgiveves.

I Manila meldte det seg nok en nedtur: Det fantes ikke ett eneste treff på Google eller andre søkemotorer på navnet vi hadde på moren. Ett treff kunne likne, vi fulgte dette sporet, etter en kvinnelig kunstner, uten hell. Vi hadde hatt et noe naivt bilde av Manila og oppgaven vi hadde foran oss. Vi antok at det kunne gå greit å sirkle både mor og sønn inn, når vi nå hadde fått ut fødselsdato og etternavn på mor av politiet. Men vi erkjente raskt at vi hadde undervurdert hvor vrient det ville bli å finne personer, selv om vi hadde fullt navn, i en så stor og kaotisk by som Manila.

Vi oppsøkte Philippine Daily Inquirer, Filippinenes største seriøse avis. De måtte vel ha et apparat som effektivt sporet opp mennesker og som kunne hjelpe oss på vei? Redaktøren lyttet forbauset til historien, noterte alt, hun skulle gjøre det hun kunne, og ville låne en av sine researchere på avisa til oss. «Ring om to timer», sa hun.

«– Jeg må skuffe deg. Researcheren finner ikke spor etter dem, hverken moren eller sønnen. Et fullt navn og en fødselsdato er ikke nok, dessverre. Det bor 101 millioner mennesker på Filippinene. De forklarte at de ikke hadde et system som i USA eller Norge hvor det bare er å pønsje inn en persons navn og så dukker de opp i registre og telefonlister.»

Redaktøren rådet oss til å gå til National Statistics Office (nå kalt Philippine Statistics Authority (PSA)), som i teorien skal sitte på fødselsattester og andre data, som ekteskap og dødsfall, om alle innbyggerne i landet. Vi ringte hovedkontoret i Quezon City. Vi blir høflig avvist: «Journalister får ikke innpass her med forespørsler av slik privat karakter».

«Prøv telefonselskapene!», foreslo både den norske ambassaden i Manila og den filippinske ambassaden i Oslo, som vi ringte til. Vi tok kontakt med de største mobiloperatørene, SMART og Globe.

‘Vi prøvde også de ordinære søketjenestene som finnes på nett, EYP Yellow Pages, Philippines Yalwa Directory og Philippines Pan-Pages (disse søker primært opp selskaper og firmaer i Filippinene, men det er mulig å søke på personnavn) og sist, men ikke minst Philippines White Pages, en slags telefonbok for personer på Filippinene, hvor man søker etter privatpersoners telefonnummer og adresser.

Etter en halv dag hadde vi ingen treff på navnet til hverken mor eller sønn. Bare en og annen med det mulige samme etternavnet. Påfallende få. Vi prøvde en av dem for å høre om de kunne kjenne til disse to menneskene. Det førte ikke fram.

Alt vi hadde trengt var et telefonnummer eller en adresse. Men våre henvendelser til Victor Olavs venner og familie hadde trolig, fryktet vi, havnet i spamfilteret på Facebook, siden svar uteble fra samtlige. Vi prøvde morens tidligere arbeidsgiver, hun jobbet i alle fall der for 23

år siden; ett av de gamle norske presseklippene fortalte nemlig i en bisetning at hun skulle ha jobbet for samferdselsdepartementet på Filippinene. Ingen treff, der heller.

Men Internett-søket vårt tydet jo på at Victor Olav kunne ha begynt å jobbe i et bestemt multinasjonalt oljeselskap, selv om vi på telefonen fikk vite at sentralen ikke fant ham i systemet. Kunne vi finne ham der, på jobb, denne fredagen? Det var ingen idéell tilnærming, og muligens noe direkte. Vi ville ikke støte ham eller overraske ham unødig heller. Men det var siste utvei.

Vi kjørte gjennom Manilas skyskraperterreng og forretningsdistrikt i bydelen Makati, stanset ved Solaris Building i Lagaspi, hvor Victor Olavs mulige arbeidsgiver holdt til.

Kunne noen her hjelpe oss med å finne ham? Vi var snart forbi sikkerhetsopplegget, forbi enda en kontroll, i heisen opp etasjene, til selskapets kontorer, i 21. etasje.

«– Hvem vil dere snakke med?», spør vakta.

«– Victor Olav.»

«– Han skal jobbe her?»

«– Han skal etter våre opplysninger gjøre det, ja.»

«– Her er han, ja. Forholdsviss ny? Men jeg må be dere om å bli med inn på et rom for å studere en sikkerhetsvideo. I fall en nødsituasjon», forklarer vakta.

Vi var oppglødde og spente, men hvordan ville Victor Olav reagere på at det hadde kommet et besøk fra Norge på døra hans? Hva om han bare avviste oss, ikke ønsket noen kontakt? Og hva om det ikke var riktig mann?

8 minutter gikk. Vakta kom tilbake.

«– Jeg må skuffe dere. Victor Olav er av vakt. Vi har ingen oversikt over når han jobber heller, vi er mange her, og andre på avdelingen hans svarer heller ikke. Han er offline.

Beklager. Og nå er det helg.»

«– Og privatnummeret hans...?», spør vi

«– Det gir vi ikke ut.»

«– Selv om vi har kommet helt fra Norge?»

«– Beklager.»

Conciergen på hotellet vi bodde på, hadde sin forklaring på hvorfor det var vanskelig å finne mennesker i Manila:

«– Dette blir som å lete etter nåla i høystakken for dere. Dette er kulturelt betinget også. Filippinere har levd i 333 år kolonialisert av Spania. Det henger igjen; vi har en tendens til å ville gjemme oss litt bort for oss selv. Vi er nok litt sensitive. Folk har et pass-dine-egne-saker-blikk på verden.»

Et par lokale journalister sa ja til å bistå oss i den videre jakten om vi - som det så ut til - måtte dra tomhendte hjem. En sikkerhetsansatt på hotellet mente vi burde prøve et aller siste forsøk på å finne gutten og mora. Han hadde en idé.

«– Du mener... en privatdetektiv?» spør vi.

«– Ja, eller en People Finder, som jeg kaller det. De sporer opp mennesker. En stor industri her. Vi har masse folk som har blitt borte på Filippinene.»

Han sa han ville ta på seg oppgaven med å finne pålitelige aktører.

«– Men derfra til å finne noen... Det blir uansett utfordrende å spore opp disse folka. Jeg skal ikke si at det er sjanseløst... Men tilnærmet sjanseløst.»

«– Hvorfor?» spør vi forsiktig.

«– Fordi... It is a jungle out there.»

f) Jakten blant 40 millioner Facebook-medlemmer i Filippinene

Hver dag under Manila-oppholdet fulgte vi en fast plan: Vi jobbet med researchen og kontaktopprettelsen via telefon, nettsøk, sosiale medier og e-post, fram til lunsj, derfra skulle vi ut og drive oppsøkende arbeid resten av dagen. Slik hadde vi drevet på i tre dager, uten noe betydelig gjennombrudd.

Den siste kvelden i Manila bestemte vi at fotograf Lars Holand også kunne prøve å legge Victor Olav til på Facebook, som et siste SoMe-framstøt, selv om vi ikke hadde særlig tro på det. Det virket litt for enkelt i forhold til de andre tunge prosessene vi hadde kjørt, og vi hadde tross alt prøvd Facebook-kanalen i over en måned. Men kunne en venneforespørsel fra nok en person fra Norge få Victor Olav til å reagere?

Det var kvelden før vi har billett hjem, om under 12 timer. Det var denne lørdagskvelden, 5. april 2014, at alt tok en vending. Klokka var like over åtte, da Victor Olav ga et livstegn. Han godtok venneforespørselen fra både journalist og fotograf.

I det øyeblikket fikk han tydeligvis opp alle meldingene vi hadde sendt ham. For tre minutter senere tikket det plutselig inn en melding. Fra Victor Olav. Han innledet en chatsamtale på Facebook:

Oh, so you've already been messaging me here on facebook for a while now.

Vi hadde lett etter ham i seks uker fra Norge, reist til andre siden av kloden for å finne ham. Vi hadde prøvd politi og kirke, søkt i registrene og katalogene, spurt og gravd, oppe i skyskrapere og nede langs gatene, blant Manilas millioner, i Manilas avisredaksjoner, i tre lange dager og kvelder, for å finne spedbarnet fra kirkegården i Oslo, han som nå er en mann på 23 år. Og her åpenbarte han seg i en melding, i et avgjørende øyeblikk. Og han fortsatte:

Ok, I have time tomorrow. Maybe after lunch, we could meet.

I'm more than willing to help. 😊

Han oppklarte også: – «Siden vi ikke hadde noen felles venner her på Facebook, har dine beskjeder gått rett i spamfilteret mitt. Det er derfor jeg ikke har lest dem. Jeg har altså ikke ignorert dem eller noe. Bare så det er klart.»

Vi avtalte å møtes på en kafé i kjøpesenteret Robinsons Otis. Victor Olav la til i en ny melding:

«– Takk! Passer kl 13.00 i morgen? Og så vil jeg takke for det arbeidet dere har lagt ned for å spore meg opp. Gud velsigne deg, og folket ditt», skrev han og fortsatte:

So that's why you followed me on Twitter, and that's why you and your friend Lars added me to Facebook. I almost blocked both of you because we dont have a FB connection.

Good thing I didnt.

Haha! Yes.

Ok, see you tomorrow. Excited to see the people of my birthplace.

Vi møtte ham, omsider. Han dro av seg skuldervesken, satte seg ned ved bordet. Victor Olav, Victor etter Victory – for å ha seiret over døden, satt der på kaféen i Manila, med hodet foroverlent, haken i høyre hånd. Han smilte.

Vi ville begynne forsiktig, og spurte ham om jobben hans. Det intense, spesielle ved revisoryrket. Han fortalte om den fine barndommen sin, fortalte om den offentlige lekeplassen Katuparan ng Pangarap, på norsk «Der drømmene blir virkelige», der han vokste opp i San Pablo, før hele familien flyttet til Manila. Mor og far ønsket å gi barna en utdanning og en enda tryggere oppvekst.

Hvordan skulle vi nærme oss kjernen, at han hadde blitt funnet i en plastpose på en kirkegård i Oslo? Vi hadde jo i hele kommunikasjonen vår bevisst skrevet oss rundt dette i fall han ikke visste noe. Men samtidig svarte han at han var «spent på å møte folk fra sin fødeby», noe vi

ikke hadde nevnt for ham. Vi tok det som et mulig tegn på at han kjente historien og hadde et avklart forhold til den.

Han uttrykte stor glede over å få bildene fra barnedåpen og fra sykehuset i Oslo, som vi hadde med som gave. Vi brukte billedgaven som en naturlig bro til spørsmålet vårt:
«– Hvor gammel var du da din mor følte du var klar til å høre historien fra Norge?»
«– Vel, da hun følte jeg var gammel nok til å vite om slike ting(..) Da jeg var fem eller seks år, første gang. Senere snakket vi mer.»
«– Så du fikk vite hele den spesielle historien din da du var liten?»
«– Hele historien..? Hva mener du? Hele historien?»

Vi ble satt ut. Det var åpenbart at han hadde begrenset innsikt i det som hadde skjedd, og vi måtte fortsatt trå svært forsiktig. Vi tok noen løpende etiske vurderinger, og valgte å holde helt igjen om plastposen og kirkegården og om at han ble funnet utendørs i ferd med å dø.

Han fortalte at han fremdeles bor med moren, men kjente til få detaljer om det som hadde skjedd ellers, utover at han var født og døpt i Oslo, og at det kom til noen komplikasjoner.

(Faksimilen viser Dagbladets oppslag 9. oktober 1991).

Incest-filmen: BARN RINGTE OM HJELP Side 5 - 7 og 46

Dagbladet BABY

Onsdag 9. oktober 1991 * * Nr. 272 - Uke 41, 123. årgang. - Løssalg kr 7,00

TUSENTIPSET - RING (02) 20 00 00

«Jeg hørte svake skrik»

PÅ KIRKEGÅRD

■ - Jeg kommer aldri til å glemme bildet av den blåfrosne babyen i plastposen, sier Tor Schou Nilsen (58). Han skulle stille en grav på Vestre Aker kirkegård i Oslo da han hørte noen svake skrik, og fant en nytødt gutt.

Babyen er i fin form

■ Ullevål sykehus har tatt hånd om babyen. Politiet håper at barnets mor klarer å melde seg etter tragedien på kirkegården. Side 11 - 13

Det er en Guds lykke at guttungen lever, sier Tor Schou Nilsen (58) som fant spedbarnet på Vestre Aker kirkegård i Oslo i går formiddag. (Foto: Hans Arne Vedlog).

Karlheim ut av «Nei til EF» Side 9

karoline krüger NY CD/KASSETT/LP

VILL teaterkrangel Side 41

De Lillos femte

Populære De Lillos er klare med sin femte album-utgave. Side 36

Suksessmakeren

Børn Hessele er mannen bak den populære serien til Danica. Side 37

Anne Grete Preus Side 40

McCartney med to plater Side 38

1122070-000011

g) Politiet åpner opp, endelig

Etter at vi kom tilbake fra Manila var vi svært lettet over å ha funnet Victor Olav, og fått et intervju om livet hans i dag. Men det ellers så flotte møtet var bare delvis oppklarende.

Vi håpet inderlig at moren selv ville fylle inn, fortelle mer, når sønnen kom hjem etter å ha møtt to norske journalister. Som attpåtil hadde med bilder fra dåpen hans, og av mor og sønn på fødestua på sykehuset i Oslo.

Vi tenkte som så: Trådde vi ett steg feil, kunne vi risikere å miste prosjektet, og at hovedpersonene i Filippinene lukket seg. Vi skrev til ham på Facebook noen dager senere, og prøvde oss med noen forsiktige spørsmål: «Vi lurte også på om du har snakket mer med din mor om Oslo-historien. Har hun lagt til noe mer?». Det gikk et par dager, og vi fikk en epost fra Victor Olav. I ett av avsnittene sto det:

«Min mor fortalte meg nå at jeg var en mirakelbaby. At jeg ble funnet ute og gjenopplivet eller noe. Jeg har fått høre en hel del mer nå, men er ikke helt sikker på alle detaljene.»

Det var en enorm forløsning etter flere måneders arbeid. Men samtidig innså vi at det var en del løse tråder i selve hendelsesforløpet fra 1991. For å komme nærmere kjernen, måtte vi grave enda litt dypere i Norge, parallelt med at vi ivaretok kommunikasjonen med Victor Olav i Filippinene.

Med den begrensede tilgangen vi var gitt av politiet - i praksis hadde vi bare fått navnet og fødselsdatoen til moren - hadde vi fremdeles ikke tilgang til avhørsmaterialet fra dramaet i Oslo i 1991.

Vi bestemte oss for å prøve politiet igjen. Vi ville grundig belyse morens forklaring, de 33 minuttene fra barnet ble funnet i plastposen til det var på sykehus, detaljene i etterforskningen og de juridiske vurderingene. Et mer inngående innsyn i politiets dokumenter fra 1991 kunne gi oss en sannere og mer fullstendige framstilling av fortellingen.

Vi kontaktet etterforskningslederen den gang, Lennart Kyrдалen. Kunne vi nå få ham til å åpne opp om saksdokumentene, til tross for politiets avslag før vi dro til Manila?

At vi, vel hjemme fra Filippinene, kunne fortelle at vi hadde funnet babyen i plastposen, nå 23 år gammel, gjorde åpenbart inntrykk. Etter mange telefonsamtaler og et par møter, ble vi bedt om å komme på Kyrdalens nattevakt hos Oslo-politiet. Han var omsider klar til å gi oss et gløtt inn i saksdokumentene.

Vi fikk bla i deler av papirene for første gang, og avfotografere sidene til eget bruk. Vi merket oss detaljen om at to venninner av moren var siktet for medvirkning de første dagene. Andre avhør leste Kyrдалen opp for oss, som at moren hadde vendt tilbake til kirkegården for å se etter barnet sitt, en time etter å ha lagt det der. Da var barnet og posen borte, kunne Kyrдалen referere.

En mengde andre bolker fra avhørene av nøkkelpersoner, politiets egne rapporter fra etterforskningen og rekonstruksjonen med moren på kirkegården, fikk vi tilgang til mens vi satt på Kyrdalens kontor.

For oss var dette en uvurderlig samling dokumentasjon, som gjorde oss i stand til å kvalitetssjekke informasjon vi hadde fått under intervjuer og i det øvrige research-arbeidet. I sum kunne vi nå være mye tryggere på at vi fortalte den korrekte og autentiske fortellingen.

Opplysningene og rapportene i politiets saksdokumenter kunne aktivt brukes i narrativet for å fortelle denne historien på en troverdig og eksakt måte.

Og med tilgangen på avhørsdokumentene hadde vi også fått navnet på flere nåværende og daværende politimedarbeidere, og et par til fra sykehuspersonalet. En del av disse hadde den øvrige researchen allerede ledet oss til.

Men nå kunne vi få flere til å fortelle om hva som egentlig skjedde de første timene – tilnærmet minutt til minutt.

h) Å bygge en 33 minutters tidslinje

Vi ville bygge opp fortellingen slik den utspilte seg i detalj fra kl 11.28 tirsdag 8. oktober til kl 16.35 mandag 21. oktober 1991. Hvordan kunne vi lage en mest mulig autentisk og sannferdig framstilling av de scenene og hendelsene som utspant seg for snart 25 år siden?

Vi ble besatt av å rekonstruere disse 33 minuttene, og bygde en tidslinje - fra barnet ble funnet til det ankom sykehuset – ned til minste detalj, og med størst mulig presisjon. I dette arbeidet brukte vi det digitale organiserings-verktøyet Trello. Vi plottet inn de enkelte personene, deres handlinger, relevante tidspunkter og all tilgjengelig research. Dette gjorde det mulig for oss å beskrive hendelsesforløpene, scene for scene.

På samme måte ville vi med detaljblick rekonstruere den første kritiske timen på nyfødtintensiv avdeling på barneavdelingen.

Vi satt på en enorm mengde fakta fra avhørsmateriale, fotografisk materiale, og mellom 40 og 50 intervjuer med det menneskene sier i nåtid. Som vi måtte kryssjekke mot, og sammenstille med, informasjonen fra aviser fra 1991, radio- og TV-innslag, politirapporter og legejournaler. Slik kunne man bygge nitid opp scenene, for eksempel fra tirsdag 8. oktober kl 11.28 da Tor Schou Nilsen hører klynkelyder, fra det som viser seg å være et nyfødt barn i en plastpose lenger opp på kirkegården, til mor og barn forlot landet kl 16.35 den 21. oktober 1991.

For å kunne formidle disse scenene med autoritet og troverdighet, måtte vi altså legge ned en ydmyk og systematisk jobb, en sortering av all researchen, gravingen og de gjentatte intervjuene med disse menneskene. Og det gjaldt ikke bare å spore opp vitnene som var i live. Om man fant ut at noen var døde, kunne man gå til kriker og kroker av Det Sentrale Folkeregister, telefonlister, gravregister, til dødsannonser, for å finne navn på etterkommere som kunne bidra til fortellingen.

Vi søkte og fant mennesker som vektla andre nyanser i handlingsforløpet på kirkegården, i bilen til legekantoret hvor klokkeren Berit Pihl Johansen holdt den blåfrosne babyen i hendene i passasjerstet, inne på selve legekantoret hvor babyen begynte å få pustevansker, i

ambulansen til sykehuset, og inne på nyfødttintensiv avdeling hvor legene forsøkte å berge barnet.

Og vi rekonstruerte for eksempel minutt til minutt scenen hvor krimteknikeren Knut Rykhus kommer til Ullevål sykehus, får plastposen babyen ble funnet i og finner en blodig papirlapp, som viser seg å være en kvittering fra en veskebutikk i Oslo.

På samme måte måtte vi grave fram opplysninger som i detalj beskrev hvordan polititjenestemannen Lennart Kyrдалen gikk til veskebutikken Steffen for å legge fram kvitteringen, videre til Fokus Bank på Egertorget hvor han fikk ut sjekken vesken var betalt med.

Vi kunne videre beskrive detaljert hvordan han fant ut at sjekken hadde signaturen og adressen til en filippinsk statsborger bosatt fem minutter unna kirkegården, vi måtte tegne opp operasjonsrommet på Oslo politikammer hvor politiets stab satt og gjorde sine vurderinger.

Og vi måtte i neste omgang skildre i detalj hvordan Kyrдалen, Rykhus og polititjenestekvinnen Laila Back rykket ut til Ullevålsalleen 5B i Oslo, og kom seg inn i en leilighet hvor det oppholdt seg to kvinner. Vi rekonstruerte halvtimen politiet var i leiligheten, som til slutt endte med at politiet anholdt en kvinne som erkjente at det var hun som var moren til barnet, samtidig som hun skrikende insisterte på at hun trodde barnet var dødfødt - før hun la det i plastposen og gikk til kirkegården

Vi hadde også nok materiale til å gi en tett og nær beskrivelse av hvordan avhørene foregikk. Ingenting av denne informasjonen var presentert i norske media tidligere.

På samme måte tenkte vi om scenen som utspilte seg på selve legekantoret, og de fire minuttene i ambulansen til sykehuset. At vi fikk legens beretning om da barnet ble båret inn i plastposen til ham på legekantoret, og Berit Pihl Johansens utredning om den samme situasjonen, var bra, men ikke tilstrekkelig. Vi ville ha enda flere kilder, flere vitneobservasjoner og versjoner av hva som skjedde. Vi anså detaljene som svært sentrale for å løfte historien enda et nivå, sørge for at fortellingen ble enda sannere. Vi så det også nødvendig å snakke med flest mulig om den samme scenen, fordi snart 25 år senere var risikoen større for at vitner husket feil og ufullstendig.

I dette arbeidet slo det oss også at ethvert legekantor har en person i resepsjonen. Vi spurte legen etter vedkommende, som ga oss navnet til Unni Wedahl Anker-Nilssen. Det viste seg at hun var det første vitnet da barnet i plastposen ble båret inn døra på legekantoret. Hun kunne gi oss flere, solide, nye detaljer om hendelsesforløpet.

På tilsvarende måte jobbet vi oss fram på de andre scenene i fortellingen. Dermed kunne vi tilføre ytterligere opplysninger til narrativet, nye nyanser og nye biter, slik at vi kunne bygge historien på en holdbar og virkelighetstro måte.

Etter hvert kapittel i «Gutten i plastposen» viser vi hvordan vi bygde hver enkelt bolk av fortellingen, scene for scene. For å illustrere dette arbeidet, har jeg lagt ved kildelista for kapittel 1 som vedlegg til rapporten.

I bearbeidelsen av det store materialet vi satt på var det viktig å ta høyde for at det kunne foreligge store og små feilkilder. Vi dobbeltsjekket og kryssspeilet opplysninger i materialet,

for å avdekke unøyaktigheter. Vi fant for eksempel mange feil i medierapporteringen fra de første dagene etter at Victor Olav ble funnet på kirkegården.

i) Victor Olav får nei

Høsten 2015 kunne vi i praksis ha publisert det journalistiske prosjektet «Gutten i Plastposen» på en grundig måte. Men Victor Olav hadde tidlig ytret ønske om å komme til Oslo for å se hvor han ble født og døpt, og for å møte personer som var med på å redde livet hans.

Vi så for oss dette som den ultimate slutten på fortellingen.

De endelige initiativene fra ham uteble imidlertid. Vi prøvde forsiktig å spørre om han hadde tenkt mer på reisen til Norge. Han forsvant litt for oss i denne perioden, noe han etter hvert begrunnet med at han hadde fått ny jobb som regnskapsfører. Dette gjorde igjen sitt til at han tidligst kunne reise til Norge sommeren 2016.

På forsommeren 2016 hadde han endelig bestemt seg for å fly til Norge. Victor Olav hadde ventet i snart tre måneder på et intervju med passmyndighetene i Filippinene, for å få utstedt sitt livs første pass. Han hadde aldri vært utenlands før, bortsett fra de 13 første dagene i sitt liv, tilbake i 1991.

Han ble avvist av passmyndighetene i Manila, etter det første intervjuet.

«Jeg mangler et dokument som beviser at jeg kom meg lovlig inn i mitt eget hjemland da jeg var to uker gammel», meldte han.

Den 12. august i år var drømmen hans i ferd med å knuses. Han skrev opprørt til oss etter å ha blitt avvist for andre gang: «De spør etter passet mitt. Kan du tro det? Det var jo grunnen til at jeg dro dit i utgangspunktet. For å få et pass. Jeg er bare frustrert over prosessen.»

Det han trodde var en enkel formalitet, hadde blitt et mareritt. Passmyndighetene presset Victor Olav på hvilke papirer moren brukte for å få ham lovlig inn i landet – om han ikke hadde et pass den gang. Han hadde heller ikke ordinær fødselsattest eller dåpsattest fra Filippinene.

Victor Olav sto fast. Vi ville passe oss vel for å bli part i saken, men vi oppfattet det som journalistisk relevant å stille spørsmål til den filippinske ambassaden i Oslo. Hvordan kunne landet nekte ham pass i dag, fordi han ble født i Norge i 1991?

Vi ville gjøre avslaget til en del av historien vår om Victor Olav, og vi snakket også med Claes Tande, presten som døpte Victor Olav i Oslo i 1991. Han har, som mangeårig katolsk prest for filippinere i Norge, meget gode kontakter i Filippinene. Dermed startet en diplomatisk prosess, som ga nytt håp for Victor Olav. Det viste seg at direktøren for passmyndighetene i Manila, Patrick Hilado ved Office of Consular Affairs i det filippinske utenriksdepartementet, var en tidligere ansatt ved den filippinske ambassaden i Norge. Han satte seg inn i historien til Victor Olav, og mente han oppfylte alle krav til å få seg pass. Hilado ordnet på egen hånd et nytt passintervju for Victor Olav. Denne gangen fikk han ja.

Victor Olav landet på norsk jord 16. september 2016. I tur og orden møtte han flere av sine redningsmenn- og kvinner. Ganske nøyaktig 25 år etter at han ble funnet i en plastpose, kom han tilbake til Vestre Aker kirkegård.

Der inne sto Tor Schou Nilsen (83), mannen som fant ham i plastposen på kirkegården den kalde høstdagen i 1991, og ventet på ham.

«Det gjør godt å være her. Bare det å se gravstedet. Det kjennes som en closure» sa Victor Olav på kirkegården. Og henvendte seg til Tor:

«Jeg vil først takke deg, for at du var nysgjerrig på lyden du hørte. Jeg vil takke deg for at du var oppmerksom, og reagerte. Og dernest vil jeg takke deg for at du var snartenkt og snill nok til å hente hjelp – fordi du tenkte du ville skade meg mer om du løftet meg opp eller rørte meg. Så vil jeg rose deg for å samarbeide så bra med de andre her, slik at jeg kunne komme meg til sykehus og overleve.»

Og Tor svarte ham:

«Posen lå på bakken, nøyaktig her. Så bøyd jeg meg ned. Jeg knyttet opp posen, åpnet den. Da fikk jeg se...deg. Du hadde en blåfarge(...) Alt dette var flaks. Hadde den grava ligget lenger oppe på gravstedet, hadde jeg ikke hørt noen lyd. Hadde jeg ikke vært her på akkurat det tidspunktet, så hadde du jo ikke levd. Da hadde du frosset i hjel. For det fantes ikke andre mennesker enn meg her.»

Etter over to år var vi i mål. Det journalistiske arbeidet ble presentert som en digital reportasjeserie i ni deler, mellom 15. oktober og 19. november 2016.

(Bildet viser Victor Olav tilbake på Vestre Aker kirkegård i Oslo, 25 år etter at han ble funnet i en plastpose samme sted).

ETIKK

Hva visste egentlig Victor Olav om sine dramatiske første timer i livet? Kunne vi, ved å gi ham detaljene om dramaet på kirkegården, sjokkere ham unødig og skade relasjonen mellom mor og sønn?

Dette var et prosjekt med åpenbare sensitive sider. I alle forsøkene våre på å nå ham, hadde vi tatt høyde for at han ikke visste så mye, selv om moren i intervjuer i 1991 sa at hun ville fortelle ham alt, når tida var inne. Men vi visste jo ikke med sikkerhet om hun hadde gjort dette, og måtte derfor bruke formuleringer som at «vi gjerne ville høre om hans spesielle, rørende, sterke historie fra Norge» - uten å røpe at han var funnet nyfødt i en plastpose på en kirkegård på Oslos vestkant.

Da vi under oppholdet i Manila forsto at han ikke visste hvordan hans første minutter og timer på jorda hadde utartet seg, måtte vi ta de samme etiske vurderingene. Det samme gjaldt e-post-korrespondansen etter at vi var tilbake i Norge. Vi måtte trå varsomt. Det var fortsatt ikke vår oppgave, mente vi, å røpe alle detaljene ved historien.

Redaktør John Olav Egeland bisto med løpende etiske vurderinger i prosjektet. Han var klar på at vi måtte gi moren en sjanse til å snakke i saken. Hun ville ikke stille opp på intervju over telefon, men svarte på e-post.

I Oslo fortalte Victor Olav at moren nok under oppveksten hadde prøvd å fortelle ham hva som skjedde i Oslo, men at det var for uforståelig til at det sank inn.

Victor Olav, mora og den øvrige familien har gitt uttrykk for at de satte pris på Dagbladets framgangsmåte.

Vi brukte ikke navnet til Victor Olavs mor, i samråd med familien. Av samme grunn brukte vi heller ikke Victor Olavs etternavn.

KONSEKVENSER

- Ingen visste hva som skjedde med «Gutten i plastposen» etter at han forlot Norge. Gjennom dette prosjektet fikk han selv ny viten om sitt liv. Og alle de som hjalp ham de dramatiske dagene i Norge fikk vite, etter 25 år, at dramaet og mysteriet hadde endt godt. Victor Olav sier selv at møtet med redningsmenn- og kvinner i Norge høsten 2016, har bidratt til å gi ham «closure».
- Dagbladets arbeid med saken har hjulpet «Gutten i plastposen» med å få seg pass, dåpsattest og fødselsattest. At han har manglet disse dokumentene har gjennom hele livet hans i Filippinene skapt problemer, bla under opptak på skoler og i andre offentlige sammenhenger. Den unge mannen som sier han har vært «en ulovlig innbygger i sitt eget hjemland Filippinene», har nå fått en sikker identitet.

NOEN TILBAKEMELDINGER

- Reportasjeserien i ni deler oppnådde suksess i Norge og internasjonalt, med nær 1,1 million unike nettbrukere. Alt i alt har leserne brukt til sammen 20 år – 175 000 timer - på å lese serien.
- Etter at serien ble sluppet internasjonalt 20. desember, i engelsk oversettelse, har Dagbladet opplevd stor interesse og respons. Serien har blitt twitret om, omtalt eller anbefalt av enkeltpersoner, bloggere eller medieorganisasjoner fra over 40 nasjoner, som Kenya, India, Costa Rica, Tanzania, Australia, Kina, Venezuela, USA, Malaysia, Syria, Senegal, Ukraina og De Forente Arabiske Emirater.

